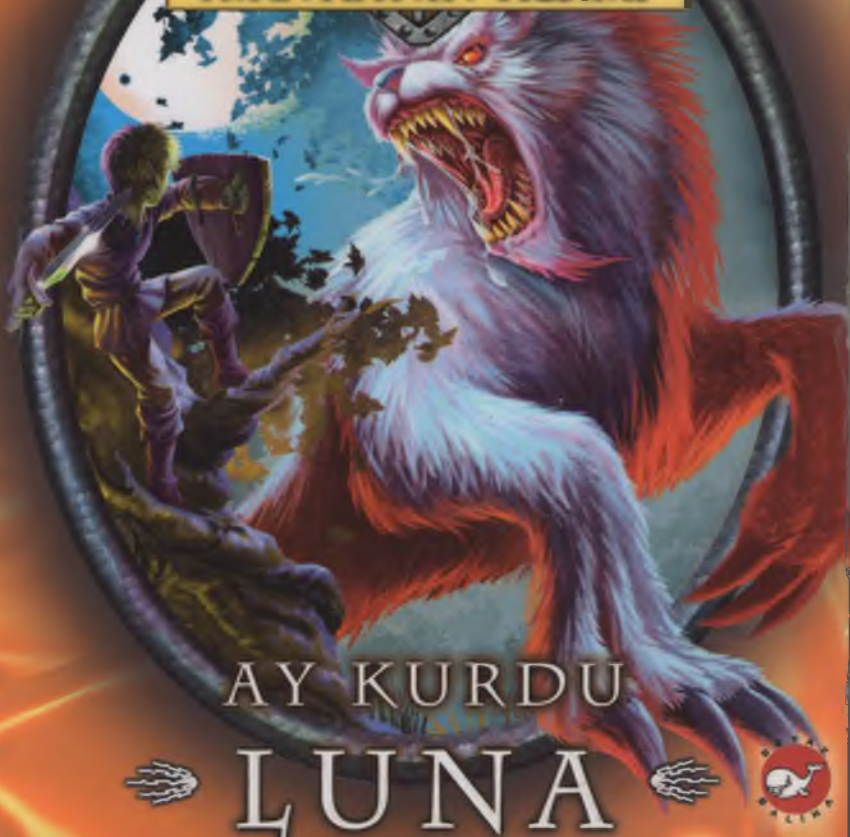

ADAM BLADE

YENI
SERİ!

Canavar Pesinde

AVANTIA'NIN TILSIMI

AY KURDU

LUNA

Canavar Peşinde

Yepyeni Canavar Peşinde macerasına hoş geldiniz:

Avantia'nın Tılsımı

Tom, sonunda babasını buldu. Fakat babası Taladon, gerçek dünya ile ruhlar dünyası arasında sıkışıp kalmış durumda. Tom'un onu kurtarabilmesi için Hayalet Canavarlarla savaşması ve parçalarına ayrılmış olan Avantia'nın Tılsımı'nı birleştirmesi gerekiyor.

Tom'un savaşacağı dördüncü Hayalet Canavar, Ay Kurdu Luna. Ölü Orman'daki hayvanlar geceleri Luna'nın büyüsü yüzünden vahşileşiyorlar. Tom'un sadık yol arkadaşı Gümüş de öyle. Tom'un, Gümüş'ü eski haline döndürüp tılsımın dördüncü parçasını geri almak için Luna'yı alt etmesi şart. Üstelik vakti gittikçe azalıyor.

Avantia'nın Tılsımı serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Ölüm-Getiren Niksa
- Hayalet At İskelet
- Mağara Trollü Raşuk
- Kızıl Ejderha Buz-Nefes
- Hayalet Panter Uç-Kuyruk

9 yaş ve
üstü

₺ 6.00

www.beyazbalina.com.tr
www.beyazbalinaalisveris.com.tr

9 789759 997243

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2014

Beyaz Balina Yayınları

**CANAVAR PEŞİNDE - 22
AVANTİA'NIN TILSIMI
AY KURDU LUNA**

Beast Quest
The Amulet of Avandia
LUNA
The Moon Wolf
Adam Blade

ISBN: 978-975-999-724-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Metin: Working Partners Limited, 2009

■ Kapak ve illüstrasyonlar: Brian@KJA-artists.com © Orchard Books 2009

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Nurten Hatırnaz
Düzeltili: Aslı Onat
Çeviren: Can Türkyılmaz
Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul
Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi No: 55 - 56
Topkapı - Zeytinburnu
Cilt: Ekosan Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1
Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

AY KURDU

LUNA

Canavar
Peşinde

AVANTIA'NIN TILSIMI

ADAM BLADE

Avantia

STONEWALL
YANARDAĞI

= KRAL
HUGO'NUN
SARAYI

ŞEHİR

YEŞİL
OVALAR

ERRİNEL

DOLAMBAÇLI NEHİR

KARA ORMAN

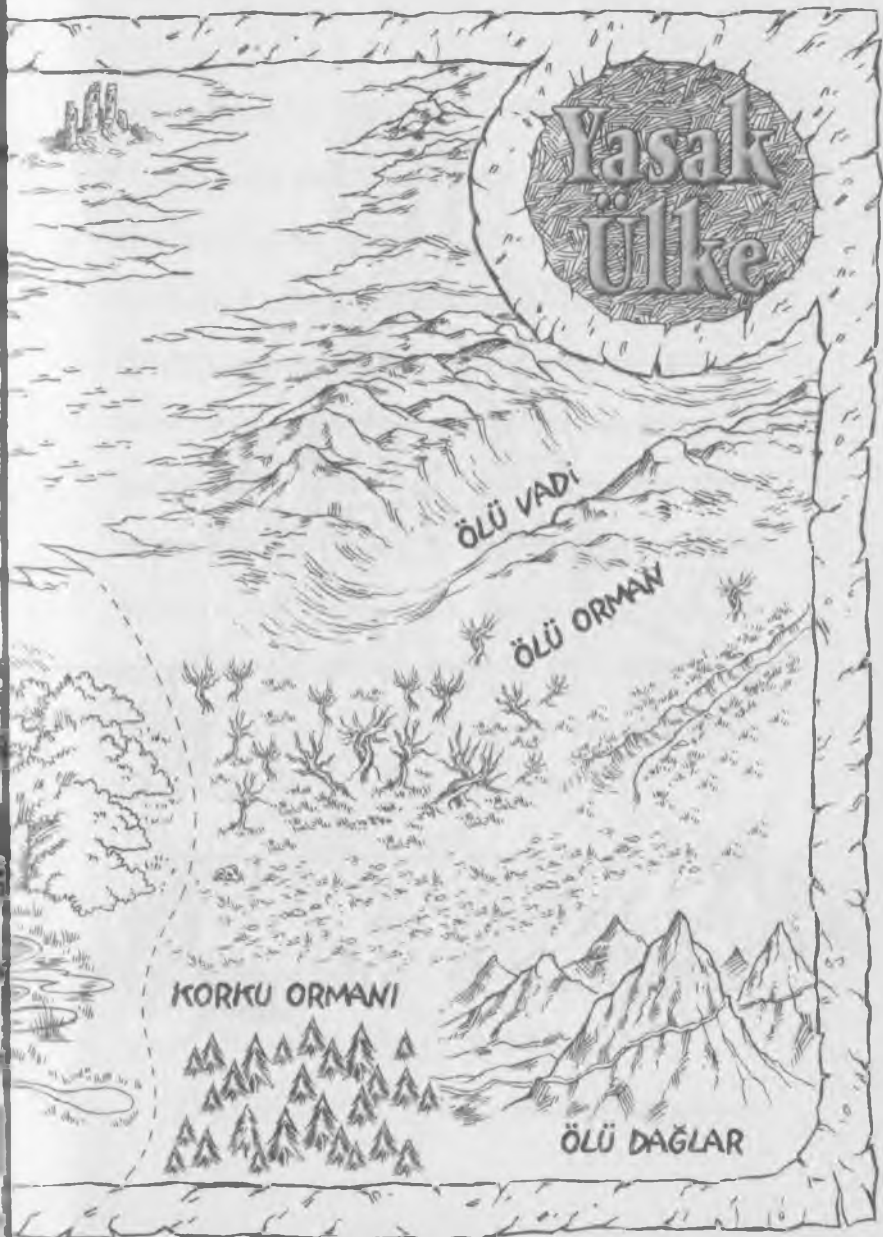
Yasak Ülke

ÖLÜ VADI

ÖLÜ ORMAN

KORKU ORMANI

ÖLÜ DAĞLAR

Selam Hepinize, Canavarların Peşinde Koşanlar,

Sizinle hiç tanışmadık ama ben de sizin gibi Tom'un avlarını yakından izliyorum. Kim olduğumu biliyor musunuz? Canavar Ustası Taladon'u hiç duydunuz mu? Oğlum Tom'un beni ölümden beter bir kaderden kurtarması için tam zamanında geri döndüm. Kötü büyücü Malvel, benden değerli bir şey çaldı ve Tom bir avı daha tamamlamadan hayata dönmem imkânsız. İnsanların ve hayaletlerin dünyası arasında bir yerde beklemeliyim. Bir zamanlar olduğum kişi değilim ve beni eski görkemime yalnızca Tom kavuşturabilir.

Tom, babasına yardım etmek için gerekli gücü kalbinde bulabilecek mi? Bu av, en kararlı kahramanı bile yıldırabilir. Ve altı canavarı daha yenen oğlum, bunun için ağır bir bedel ödeyebilir...

Tek yapabildiğim, Tom'un bu avda başarılı ol-

masını ve bir gün eski gücüme kavuşacağımı umut etmek. Tom'a güvenip, ona iyi şanslar dileyecek misiniz? Oğluma güvenebileceğimi biliyorum, peki sana güvenebilir miyim? Kaybedecek bir saniyemiz bile yok. Bu son avda neler olacak neler.

Hepimiz cesur olmalıyız.

Taladon

GİRİŞ

Marina dışarıdan gelen baykuş sesini dinledi.
Kartopu'ydu bu!

Yatak örtüsünü bir kenara attı ve pencereye koştu. Günbatımıyla turuncuya dönmüş gökyüzüne baktığında Kartopu'nu gördü. Çayırın üzerinde süzülerek, avlayacak bir fare arıyordu.

Marina bu uzun yaz akşamlarında uyumayı hiç istemezdi. *Keşke dışarıda Kartopu'yla olsaydım,* diye düşündü. Merdivenlerin başına kadar

sürünerek ilerledi. Mutfak kapısının ardından ailesinin konuşmalarını duyabiliyordu. Onlar yukarı çıkmadan önce en az bir saati daha vardı. Bu süre, Kartopu'yla dışarıda gezinmesine yeterdi de artardı bile!

Ses çıkarmamak için, merdivenlerden parmaklarının ucunda indi. Ardından arka kapının mandalını kaldırdı. Akşam esintisi saçlarını tararken, çıplak ayaklarının altındaki çimlerin nemini hissedebiliyordu. Evcil baykuşuna doğru koşmaya başladı. Onun geldiğini gören Kartopu merhaba dercesine öttü.

“Merhaba dostum!” dedi Marina. Konması için kolunu kaldırırsa da Kartopu oyun oynamak istiyordu. Ondan süzülerek uzaklaştı ve çayırın üzerinde uçmaya başladı.

Marina şen bir kahkaha attı ve baykuşun ardından koşmaya başladı. Kartopu doğuya,

güneşin batmak üzere olduğu ufuktan uzaklara ilerliyordu. Turuncu gökyüzü artık koyu pembeye bürünmüştü.

Marina, "Kartopu!" diye seslendi. "Geri gel Kartopu!"

Baykuş, Avantia'nın doğu sınırını belirleyen antik taş duvara doğru uçuyordu. Ve bu sınırın ardında Yasak Ülke vardı. Marina, baykuşun duvarın üzerinden süzülmesini ve gözden kaybolmasını izledi.

Marina yavaşladı. Ne yapmalıydı? Ailesi onu Yasak Ülke sınırını geçmemesi için uyarırdı hep. Hem beklerse, Kartopu geri dönerdi belki?

Ardından acı dolu bir viyaklama duydu. Kartopu'nun başı dertteydi!

Marina, duvara doğru koşmaya ve varır varmaz da tırmanmaya başladı. Kuru taşlardan yapılmış duvarda tutunabileceği pek çok yer vardı. İyi bir

tırmanıcıydı Marina; babasının elma ağaçlarına tırmana tırmana geliştirmişti bu yeteneğini.

Zirveye varınca, duvarın ardına doğru hafifçe bıraktı kendini.

Devasa bir orman uzanıyordu karşısında.

Ağaçlar, batmak üzere olan güneşin ışıklarından ötürü kıpkırmızı görünüyordu. Sanki kanla

kaplıydılar. Yanındaki ağacın gövdesine dokundu. Islak ve yapış yapıştı. Elini çektiğinde, parmaklarını kaplayan kıpkırmızı, yapışkan sıvıyı görünce dehşet dolu bir çığlık attı.

“Kartopu!” diye bağırdı, sesi titreyerek.

“Kartopu! Haydi, gidelim buradan!”

Çığılığına yanıt olarak tiz bir uluma geldi ve ağaçların arasından beliren bir çift alev gibi kırmızı gözle karşılaştı.

Ormandan çıkan kurdun gür, beyaz bir kürkü vardı. Gözleri, yanan iki kömür parçası gibiydi. Gergin dudaklarının arasından, salyalar akan, çarpık, sarı dişleri görünüyordu. Parlayan gözlerini Marina’dan ayırmadan, arka ayaklarının üstüne çöktü ve tekrar uludu. Marina, Canavarın tırnaklarının simsiyah ve tıpkı birer bıçak gibi birleşik olduğunu gördü.

Güneş artık ufkun altında kalmıştı. Gökyüzü, kadife gibi koyu mavi bir renge bürünmüş, beyaz dolunay, ormanın üstünde yükselmeye başlamıştı.

Marina kurdun üstüne atlayacağından korkup gerilemeye başladı. Korkudan dönüp koşamıyordu bile.

Ama Ay yükseldikçe kurdun rengi solmaya başladı. Marina artık onun arkasındaki ağaçları bile kolayca görebiliyordu. Kurt, saydam bir hâl almıştı.

“Tıpkı bir hayalet gibi,” diye fısıldadı Marina.

Ve ardından kurt tamamen kayboldu. Havada gezinen iki kızıl gözden başka bir şey kalmamıştı geriye.

Marina, buz gibi bir rüzgârın, içinden geçip gittiğini hissetti. Ağaçların yaprakları hışırdamaya başladı ve ses, gittikçe kuvvetlendi.

Kartopu'nun yeniden çığlık attığını duydu. Onu görebilmek için başını kaldırdığında, yükseklerde

süzülüyor olduğunu gördü. Hâlâ yaşıyordu! Ama izlemeye devam ettikçe, Kartopu'nun alçalmaya başladığını fark etti. Kanatlarını çırpıyordu ve yere doğru dalışa geçmişti sanki. Kartopu aslında süzülüyor, düşüyordu!

Baykuş, Marina'nın ayaklarının dibine düştü. Tüyleri yolunmuş ve kan içindeydi.

"Kartopu!" dedi Marina çığlık çığlığa. Dostunun yanına diz çöktü.

Kartopu'nun kan içindeki gövdesini nazikçe kucağına aldı. Ama ayağa kalktığı anda ağaçların arasından bir tilkinin fırladığını gördü. Hemen ardından bir porsuk çıktı. Ve bir tilki daha... İkinci tilkiyi vahşi bir köpek takip etti. Gökyüzünde ise ansızın iki şahin belirdi. Hemen arkalarından bir alaca baykuş uçmaya başladı. Kartopu'ndan çok daha büyük bir baykuştı bu.

Hayvanlar ormanın ucunda toplanmaya başladılar. Yavaş yavaş Marina'ya yaklaşıyorlardı.

“Ne yapacağım şimdi?” diye fısıldadı Marina.
Hayalet kurdun üçüncü defa uluduğunu duydu. Ve
vahşi hayvanlar bir anda ordu gibi üzerine gelmeye
başladılar.

Hiç düşünmeden koşmaya başladı. Vahşi köpek üzerine atladıysa da, Marina çevik bir hamleyle duvara tırmanıp diğer taraftaki çimlere atlayabildi. Yasak Ülke'den çıkmıştı artık. Kucağında ölü baykuşuyla var gücüyle eve koşmaya başladı. Öfkeli hayvanların çığlıklarını ve gürültülerini duyabiliyordu hâlâ.

Eve girmeden önce omuzlarının üstünden arkasına baktı ve hayalet kurdun onu izleyen kızıl gözlerini gördü. Tahta kapıyı sürgüledi, kilitledi ve üst kata, yatağına koştu.

Yasak Ülke sınırını asla geçmemeli, o duvardan uzak durmalıydı. En yakın arkadaşı ölmüştü işte...

BİRİNCİ BÖLÜM UZUN İNİŞ YOLU

Uğuldayan rüzgâr, Tom'un liderliğinde kıvrılarak aşağı inen patikada ilerleyen gruba eşlik ediyordu. Gümüş, dilini dışarı çıkarmış, dikkatli adımlarla Tom'u takip ediyordu. Hemen arkalarında Fırtına'yı patikanın kıyısından uzak tutmaya çalışan Elenna vardı.

Büyükçe bir kaya, yolun kenarından yuvarlanıp düşmeye başladı. Tom aşağı baktı.

“Dikkatli olun,” dedi. “Yavaş adımlar atın.”

Gümüş inleyip Tom’un elini yaladı.

“Merak etme!” diye yanıtladı Elenna.

“Boynumuzu kırmaya hevesli değiliz, öyle değil mi Fırtına?” Atın sırtını okşadı. “Luna’yı nasıl tanıyacağız? Baban bize onun nasıl bir yaratık olduğunu söyleme fırsatı bulamadı.”

Taladon, Mağara Trolü Raşuk’a karşı kazandıkları zaferin ardından, sıradaki Canavar konusunda tavsiyede bulunmak için onları ziyaret etmişti. Tom babasını ne zaman görse göğsü gururla doluyordu. Ama bir sorun vardı... Kara Büyücü Malvel bu defa da kötü büyüyle Taladon’u hayalete çevirmişti. Ve büyüü bozup, Taladon’u yaşayanların dünyasına geri getirmek için de Tom ve Elenna’nın tılsım parçalarını yeniden birleştirmesi gerekiyordu.

Ve damarlarımdaki kan aktığı sürece, dedi Tom kendi kendine, sonraki görevlerin ne kadar tehlikeli olacağı umurumda değil.

“Luna’yla yalnızca gündüz vakti çarpışmaya dikkat etmemiz konusunda bizi uyarmıştı, değil mi?” diye sordu Tom. “Belki de bu bir ipucudur.”

Sonraki dönemeci geçtiklerinde, Yasak Ülke’yi görebiliyorlardı artık. Gri, çıplak ve hiçbir özelliği olmayan bir yerdi burası. Buraya bakınca Tom’un tüyleri ürperiyordu. Kumlu kayalar, kuru toprak ve göz alabildiğine uzanan ölü ağaçlardan başka bir şey yoktu Yasak Ülke’de.

Gümüş hafifçe kişnedi.

“Güzel, değil mi?” diye sordu Tom. “Kral Hugo’nun halkın bu topraklara gelmesini yasaklamasına şaşırmmamalı!”

Elenna kahkaha attı. “Boşuna zahmet etmiş! Mecbur kalmadıkça buraya kimse gelmez zaten.”

“Bir dakikalığına burada duralım da ne durumdayız bir bakalım,” dedi Tom. Sabahtan beri aralıksız yürüdüklerinden dinlenmeye ihtiyaçları vardı. Fırtına'nın eyerinden matarasını çıkarıp Elenna'ya verdi. Sudan bir yudum alan Elenna matarayı tekrar Tom'a uzattı. Tom mataradaki suyu uzun uzun içtikten sonra,

kâse şeklinde oyulmuş bir kaya bulup içine döktü. Gümüş ve Fırtına minnetle suyu içmeye koyuldular.

Tom ellerini açtı ve yüksek sesle “Harita!” dedi.

Havada süzülen, parlak, gümüş renkli bir şekil belirdi önlerinde. Saniyeler geçtikçe üzerindeki yollar ve diğer ayrıntılar belirginleşiyordu. Tom, izlemekte oldukları Ölü Dağlar’daki patikayı ve dağın altından devam eden Yasak Ülke düzlüğünü gördü. Bu ovanın diğer ucunda ise Ölü Orman adı verilen karanlık bir orman vardı.

Ve Ölü Orman’ın tam ortasında gümüş tılsımın bir parçası parıldıyordu!

Onu bulmak, Tom’u Avına bir adım daha yaklaştıracaktı. Ve böylece babasını eskiden olduğu gibi güçlü, canlı haline döndürme yolunda bir zafer daha elde edecekti. Ama bunun

bir bedelinin olduğunun farkındaydı; Altın zırhın ona verdiği sihirli güçlerden birini daha kaybedecekti. *Öyle olsun o halde*, dedi kendi kendine. *Eğer Avda başarılı olmamın bedeli buysa, seve seve öderim.*

“Bak!” dedi heyecanla ormanı işaret ederek.
“Tılsım parçası orada!”

Elenna parmaklarının ucunda yükselerek Tom’un sırtının üzerinden haritaya baktı. Fırtına heyecanla kişnerken, Gümüş kesik kesik havladı.

Tom, elini güneşe siper ederek haritayı yakından incelemeye başladı. Ağaçların karanlığa karıştığı bölgeden geliyordu parlaklık.

“Sanırım bu ormana gitmeliyiz! Hadi kontrol edelim,” dedi.

Amcasının ona verdiği sihirli pusulayı çıkardı. Pusulanın ibresi, iki yön arasında gidip geliyordu:

Kader veya Tehlike... İbre döndü, döndü ve nihayet durdu:

Kader.

“Hiç kuşku yok,” dedi Tom. “Oraya gitmemiz gerekiyor.”

“O halde yolumuz uzun,” diye ekledi Elenna. “Yarıdan önce oraya varmamıza imkân yok. Çünkü bu dağdan inmek tüm günümüzü alacak.”

Tom pusulayı cebine geri koydu.

“O kadar vaktimiz yok,” dedi. “Babamın hayatı bize bağlı. Bu dağdan inmenin daha kısa bir yolunu bulmalıyız!”

“Ve boynumuzu kıralım, öyle mi?” dedi Elenna. Haklıydı. Eğer düşerlerse, Tom, önceki görevlerde Dağ Trolü Arkta’dan aldığı tüy sayesinde kurtulabilirdi. Ama diğerleri için çok tehlikeli olurdu bu iniş.

Tom bir yandan dağın keskin yamacından aşağı göz gezdirirken bir yandan da düşünmeye devam etti. Birdenbire aklına gelen fikirle parmaklarını şıklattı.

“Ne yapmamız gerektiğini biliyorum,” dedi dostuna dönerek.

İKİNCİ BÖLÜM TEHLİKELİ İNİŞ

“İki nokta arasındaki en kısa uzaklık nedir?” diye sordu Tom.

“Düz bir çizgi,” diye yanıtladı Elenna.

“Doğru,” dedi Tom. “O halde bu dağdan aşağı inen en kısa yol da...”

“Dümdüz aşağı inmek!” dedi Elenna yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. “Ama nasıl?”

“Yanında bir halat var, öyle değil mi?” diye sordu Tom.

Elenna ok kılıfını altüst edip ince ama sağlam bir halat çıkardı. Tom yerdeki aşınmış kaya parçasına bir göz attı. “Harika! Halatın bir ucunu bu kayaya bağlayabiliriz.”

Elenna halatı kayanın etrafına dolayıp çift düğüm attı. Onu kuvvetle kendine çekip sağlamlığını kontrol ettikten sonra başıyla Tom'a onay verdi. Tom yolun kıyısına gidip aşağı baktı. Dümdüz, dik bir yokuştur bu gerçekten de. Çok aşağılarda, patikanın bittiği yeri belli belirsiz seçebiliyordu.

“Peki ya hayvanlar ne olacak?” diye sordu, kenarda sabırla bekleyen Gümüş ve Fırtına'yı işaret eden Elenna.

“Biz olmadan çok daha hızlı gidebilirler,” dedi Tom. “Bu yolu takip ederler ve bizimle aşağıda buluşurlar.”

“Halatın yeterince uzun olduğuna emin misin?”

“Bunu öğrenmenin bir tek yolu var,” diye yanıtladı Tom. Halatı uçurumun kıyısından aşağı sarkıttı. Halatın havayı yararak çıkardığı sesi duyunca ikisi de aşağı baktılar ve halatın sallanan ucunu gördüler.

“Halat yetişmedi. Sonuna kadar insek bile, yine de atlayamayacağımız kadar yüksekte kalacağız,” dedi Elenna. “Ve yeniden yukarı tırmanmaya

gücümüz yetmeyeceği için orada sıkışıp kalmış olacağız...”

Tom, Elenna'nın haklı olduğunu bilse de pes etmeye niyeti yoktu. “Ben önden gideceğim,” dedi.

Halatı sıkıca kavradı, arkasını uçuruma verdi ve uçurumun kenarına yanaştı.

Gümüş meraklı gözlerle onu izliyordu. Sanki ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

“Kader anı,” dedi Tom, Elenna'ya sırtarak. Şu an hissettiğinden daha cesur göründüğünü umuyordu.

Ve uçurumun kenarından aşağı inmeye başladı. Halatı sıkıca kavramaktan elleri bembeyaz olmuştu. Ellerindeki yükü hafifletmek için ipi dizlerinin arasına sıkıştırdı. Bu sayede biraz daha güvende hissediyordu kendini. Ellerini kullanarak rahatça aşağı inebilirdi artık.

Tom yukarıya baktığında onu heyecanla izleyen Elenna'yı, Fırtına'yı ve Gümüş'ü gördü.

“Kenara fazla yaklaşmayın!” diye bağırdı.

Ardından aşağıya bir göz attı.

Kolları ağrıyor, kasları titriyordu. *Hadi ama! Bunu yapabilirim*, dedi fısıltıyla. O an dondurucu bir rüzgâr esti ve ipi savurdu. Rüzgâr onu bir kayaya çarpmak üzereydi. Ve Tom, kendini korumak için ellerini kullanamazdı! Kafasını büyük bir şiddetle kayaya çarptı. Başından akmaya başlayan kan yanaklarına doğru süzülüyordu. Yavaşça nefes aldı ve altın zırhın sağladığı cesaretin ona dönmesini bekledi.

Nefesi düzene girdikten sonra artık devam etmeye hazırды. Daha hızlı ilerleyebilmek için kendine bir ritim buldu: Sağ elle ipi kavra, sol elini indir, sol elinle kavra, sağ eli indir, iki elinle kavrayıp dizlerini aşağı kaydır, ardından tekrar...

Her ne kadar işi kolaylaştıysa da artık elleri hissizleşmeye başlamıştı.

“Az kaldı Tom! Başarabilirsin!” diye bağırdı Elenna.

Aşağıya göz attığında gerçekten de çok fazla yolunun kalmadığını gördü. Yer ile arasındaki

mesafe olsa olsa orta boyda bir ağacın boyu kadardı. Ne var ki halatın sonuna gelmişti.

Şimdi ne yapacaktı?

Atlamalı mıydı?

Bunları düşünürken, biraz altındaki bir çıkıntı gözüne çarptı. Eğer onun üstüne atlayabilirse, yolun kalanını daha rahat inebilirdi.

Başka çaresi yoktu.

Tom derin bir nefes alıp halatı bıraktı. Bir anlığına kendini tüy gibi hafif hissetti. Ardından ayakları kayayla temas eder etmez bileklerini ezen, dayanılmaz bir acı duydu. Topalladıysa da son anda aşağı düşmeden doğruldu. Sırtını kayaya yasladı.

Ucuz kurtuldum! dedi kendi kendine. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp üzerinde durduğu çıkıntıdan havaya fırladı. Yere sertçe düşünce dizleri büküldü ve çamurun içine yuvarlandı.

Başardım, dedi neşeyle.

Elenna yukarıdan "Tom, iyi misin?" diye bağırdı.
Bu uzaklıktan yüzü küçük beyaz bir daire gibi
görünüyordu.

Tom ayaklarının üzerinde dimdik durdu.

“İyiyim!” diye bağırdı. “Sıra sende!”

Elenna aşağı inmeye başladı. Tom yüreği ağzında onu izliyordu. Halatın sonuna geldiği zaman yardım etmek için seslendi.

“Tam altında küçük bir çıkıntı olacak, görüyor musun? Üzerinde durabileceğin kadar büyük...”

“Evet,” diye yanıtladı Elenna.

Kız kayanın üstüne indi ama dengesini kaybetti. Tom onun yalpaladığını görünce yutkundu. Elenna düşmek üzereydi! Hiç düşünmeden kollarını açarak ileri atıldı ve Elenna’yı yere düşmeden yakalamayı başardı. Tom, o hızla yere devrilince Elenna ile ikisi birden tozun toprağın içinde yuvarlanmaya başladılar. Durduklarında ikisi de hallerine bakıp gülmekten kendilerini alamadı.

“Teşekkürler!” dedi Elenna üzerini düzeltirken.

“Önemli değil.”

Elenna Gümüş'e ıslık çaldı. Tiz ses havada çabucak yayıldı ve her zamanki gibi tetikte olan Gümüş ne yapması gerektiğini anladı. Tom, onun kayaya doğru koştuğunu gördü. Ve az önce kayaya bağladığı halat süzülerek yanlarına düştü.

"Gümüş'ü düğümleri dişleriyle çözebilecek şekilde eğittim," diye açıkladı Elenna. "Bu numarayı bir daha kullanmamız gerekeceği hayatta aklıma gelmezdi." Halatı toplayıp ok kılıfının dibine yerleştirdi.

Bu sırada Gümüş ile Fırtına döne döne aşağı inen dağ patikasında son hızla koşmaya başlamış, kısa bir süre sonra dönemecin ardında belirmişlerdi.

"Harikasınız!" dedi Tom, Fırtına'nın boynunu okşayarak. Elenna ise Gümüş'ün tüylü kürkünü sıvazladı.

"Dinlenecek vaktimiz yok," dedi Elenna. "Yola devam etmeliyiz."

Artık ovanın başına gelmişlerdi ve Ölü Orman'ı çıplak gözle görebiliyorlardı. Bu mesafeyi aşmaları yürüyerek yarım günden fazla sürmezdi. Tom ağaçları izlerken ürperdiğini hissetti.

“Her geçen saniye daha da yaklaşıyoruz Elenna,” dedi. “Ve Luna bizim geldiğimizi biliyor.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YASAK ÜLKE'DE YOLCULUK

Ovanın kuru ve pis toprağı üzerinde ilerlemeye başladılar. Uzunca bir süre, Ölü Orman hiç yakınlaşmıyormuş gibi geldi. Tom yorgunluktan sersemlemişti artık. Bacaklarındaki ağırı dayanılacak gibi değildi. Bakışlarını Elenna'ya çevirdi. O da Tom kadar yorgun görünüyordu. Onun derisi de bir toz tabakasıyla kaplanmıştı ve yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Fırtına ve Gümüş

de kararlılıkla ilerlemeye devam ediyor olsalar da adımları gittikçe ağırlaşıyordu. Günişığının onları hızla terk ettiğini fark eden Tom, “Başka seçeneğimiz yok, burada durup dinlenelim,” dedi. “Hem zaten içecek bir şeyler bulmak zorundayız.”

Elenna matarasını çıkarıp salladı. Çıkan zayıf ses içinde ne kadar az su kaldığını gösteriyordu. Ve Tom kendi matarasında da onunkinden daha fazla su olmadığını biliyordu.

“Su bulmalıyız!” dedi Tom.

“Şuraya bak!” diye bağırdı Elenna heyecanla. Biraz uzakta yeşillik bir alan var gibi görünüyordu. Tom, oraya yaklaşınca kayaların arasından kendine yol bulmuş su kaynağını ve kaynağı çevreleyen bodur çalılarla yeşil çimenleri gördü. Yasak Ülke’ye adım attıklarından beri karşılaştıkları ilk yaşam belirtisiydi bu. Su pırıl pırıl, köpük köpüktü.

Hayvanlar suyun kıyısında toplandılar. Tom dizlerinin üzerine çöküp suyu avuçlarına aldı. Su soğuk, taze ve tatlıydı. Fırtına ve Gümüş hemen kaynağın içine atlayıp sudan kana kana içmeye başladılar. Elenna da onları takip edip herkesi sırlıslam ederek suyun içine attı kendini.

“Buz gibiymiş!” dedi çığlık atarak.

“Tam da ihtiyacımız olan şey!” dedi Tom.

Raşuk’la savaşırken kokularını saklamak zorunda kalmışlardı. Bunun için kullandıkları tüy ve çamuru üzerlerinden temizleme fırsatını ancak şimdi bulabiliyorlardı. Yeniden temiz olmak iyi gelmişti.

“Acıktım,” dedi Elenna. Bir yandan da saçlarını kurutmak için başını sallıyordu.

“Bir şeyler yiyip dinlenelim,” dedi Tom. “Ama birkaç bisküviden başka yiyeceğimiz kalmadı.”

“O işi bana bırak!” dedi Elenna. Bir kayanın üstüne atlayıp yayını çıkardı. Ardından bir ok alıp yaya yerleştirdi. “Sen ateşi yak, ben de pişirecek bir şeyler bulayım.”

Peşine Gümüş'ü de takip uzun adımlarla uzaklaştı. Elenna gittikten sonra Tom biraz kuru ot, çalı ve dal topladı. Sonra dal ve otları düz bir kayanın üzerine yerleştirip, kuru dalları birbirine sürtmeye başladı. Artık elleri acımaya başlamıştı ama çabaları sonuçsuz kalmadı. Dallardan daireler şeklinde duman yükselmeye başladı. Çıkan kıvılcımlardan biri sıçrayarak otların yanmasını sağladı.

Tom, küçük dalları ve çalıları kullanarak ateşi dikkatle besledi. Ardından büyükçe dalları kullanarak alevlendirdi. Gökyüzüne mavi-gri dumanlar yükseliyordu artık. Elenna elinde iki büyük kuşla döndüğünde ateş çıtır çıtır yanıyordu.

Tom ve Elenna kuşları iki uzun çubukta çevirerek pişirmeye koyuldular. Pişen etin kokusu Tom'un ağzını sulandırmıştı. Daha önce böylesine güzel bir koku duyduğunu hatırlamıyordu.

Kuşların tadı da kokuları gibiydi. Elenna, Gümüş'ün önüne de kocaman bir et parçası attı. Gümüş eti büyük bir minnetle yemeye başladı. Fırtına ise su kaynağının yanında büyüyen leziz çimleri yiyordu.

"Artık daha iyiyiz," dedi Tom. Hava kararmaya başlamıştı. Ateş ise daha parlak yanıyordu. Tom esnedi. "Haydi, biraz dinlenelim. Yarın Luna'yla karşılaşmak için tüm gücümüzü toplamamız lazım."

"Haklısın," diye yanıtladı Elenna gerinerek. "İyi geceler!" Pelerinine sarınıp yere uzandı. Gümüş de Elenna'ya sokulup onun yanına kıvrıldı.

Fırtına, grubun az ötesinde başını öne eğmiş,
dinleniyordu.

Tom da uzanıp gözlerini kapadı. Ama bir
türlü uyuyamıyordu. Son üç Avda onu terk eden
güçlerini düşünmeden edemiyordu bir türlü.

Uzağa sıçrama gücünü, sihirli kılıç ustalığını ve çok hızlı koşma gücünü kaybetmişti. Taladon gerçek şeklini aldıkça güçleri de birer birer terk ediyordu onu. Şimdi sırada altın göğüs zırhının devasa ağırlıkları kaldırma gücü vardı.

Özel güçlerim olmadan kendimi çıplak hissediyorum, diye düşündü diğer yanına dönerken. Peki tüm bu Canavarları yenmeye devam edebilecek miyim?

Ayağa kalktı ve titreyen alevleri seyre koyuldu. Çimlerin arasında gezinen gece esintisini duydu. Ve diğer sesleri! Hışırdamalar... Sanki aceleyle onlara yaklaşan küçük hayvanlara aitti bu sesler. Heyecanlı koklamalar, pati sesleri...

Karanlıkta etrafa göz gezdirdi ama ateşin elverdiğinden fazlasını göremedi. Ve gecenin sessizliğinde aniden keskin bir ses yankılandı.

Tiz, uzun bir kurt ulumasıydı bu.

Yakından gelmişti. Tom tıpkı Gümüş'üne benzer bir koku aldı. Ama çok daha kuvvetliydi bu. Bir eli kılıcının kabzasında, ayağa kalktı. Kalbi

yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu. Ardından onu gördü... Karanlıkta alev gibi parlayan iki kızıl nokta vardı! Birbirine yakındı, tıpkı bir çift göz gibiydi... Ve her geçen saniye yaklaşıyordu.

Orada bir şey vardı ve Tom'a doğru ilerliyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ÖLÜMCÜL SALDIRI

Bakışlarını kendisini izlemekte olan alev kırmızısı gözlerden ayırmadan, hızlı hareketlerle Elenna'nın yanına gitti. Bu sırada, kamp ateşinin ilerisinde bir şeyler olduğunu fark etti. Orada, yarı karanlıkta, sinsice yaklaşmakta olan bir grup hayvan vardı; tilkiler, porsuklar, sıçanlar ve vahşi köpekler. Sivri dişleri karanlıkta bile parlıyordu.

Ve kızıl gözler de tam arkalarındaydı. Hayvanlar yaklaşmaya devam ettiler.

“Elenna!” dedi Tom fısıltıyla. Gümüş hemen yerinden fırladı. Tüyleri de bacakları gibi dimdikti. Kendini Tom’un önüne attı. Hırlayarak uzun dişlerini gösteriyordu. Parlayan gözlerinde ölümcül bir tehdit vardı. Tom onu hiç böyle görmemişti.

Kurdun hırlaması gittikçe derinleşti ve daha da tehlikeli bir hal aldı.

“Hey, Gümüş, beni tanımıyor musun?” dedi Tom. “Neyin var?”

“Ne oldu?” diye sordu telaşla uyanan Elenna. Gümüş karnını yere yasladı.

Üzerime atlayacak! Tom’un aklından bu düşüncenin geçmesiyle Gümüş’ü havada görmesi bir oldu.

Yana sıçramaya çalıştıysa da artık çok geçti. Artık altın çizmelerin verdiği çok uzağa sıçrama

gücüne sahip olmadığını unutmuştu. Gümüş bütün ağırlığını kullanarak Tom'u yere devirdi. Toprağın üstünde yuvarlandılar. Gümüş'ün kürkünden yayılan hayvansı kokuyu tüm şiddetiyle alabiliyordu Tom.

“Gümüş!” diye çığlık attı Elenna. “Dur!”

Tom kendini sırtüstü yatar halde buldu. Gümüş'ün kürkünün altındaki kuvvetli kasları hissedebiliyordu. Kurdun salyalı ağzı bir nefes

uzaklıktaydı. Çaresizce, kollarını kullanarak kurdu kendinden uzak tutmaya çalıştı. Gümüş'ün dişleri, yumuşak, deri kıyafetine saplandı.

Fırtına korkuyla kişnedi.

“Gümüş! Hayır!” diye bağırdı Elenna yeniden. Gümüş'ü ensesinden yakaladı ve sürükleyerek Tom'dan uzaklaştırmaya çabaladı. Gümüş hırlayıp Elenna'nın elini ısırmaaya çalıştı. Elenna elini son anda kurtarabildi.

“Uzak dur!” dedi Tom telaşla. “Şu an fazlasıyla vahşi!” Derken Elenna'nın arkasındaki hayvanların parlayan gözlerini gördü. Onlar da saldırmaya başlamadan önce ne kadar zamanları vardı acaba?

O an aklına gelen fikirle kılıcını çıkardı ve düz tarafını Gümüş'ün ağzına sıkıştırarak onu uzaklaştırmaya çalıştı. Kurt öfkeyle hırladı. Tom, Gümüş'ün gözlerine baktığında öfkeden başka hiçbir şey göremiyordu. Dostuna ne olmuştu

böyle? Kılıcı daha sıkı kavradı ve tekrar ittirerek Gümüş'ü üstünden atmaya çabaladı.

“Gümüş!” diye bağırdı Elenra yeniden. Bu defa onu sırtından yakalayıp çekmeye çalıştı. Ama öfkeden kudurmuş olan hayvan, onun elinden bir çırpıda kurtuldu.

Tom, etraflarını saran hayvanların giderek çoğaldığını fark etti. Sıçanlar, tilkiler, porsuklar ve vahşi köpekler homurdanıp duruyorlardı.

“Elenna, şu hayvanları bizden uzak tut!” diye bağırdı nefes nefese.

Bir çift kızıl göz karanlıkta hareket ediyor, kampın etrafında daireler çiziyordu. Biraz daha yakınlaşınca Tom hayvanın yalnızca gözlerinin görünür olduğunu fark etti. Kamp ateşi hayvanın ne kürkünü ne de kaslarını aydınlatıyordu. Ayrıca pençeleri veya dişleri de görünmüyordu. Yenmesi gereken Canavar o olmalıydı! Bu Avda karşılaşacağı Canavarların hepsinin hayalete dönüşebildiğini söylemişti Aduro ve Taladon.

Luna bir kez daha uludu. Ateşin diğer yanında toplanan köpek ve tilkiler saldırmaya başladı. Gümüş, bu defa daha da vahşi bir şekilde Tom’un üstüne atladı.

Ve Tom o an gerçeği fark etti. *Bu Canavar, hayvanları kontrol ediyor. Gümüş de dâhil tüm hayvanlar o ne isterse yapıyorlar.*

Fırtına, vahő hayvanlara doğru koőup toynaklarıyla onlara vurmaya çalıőtı. Korkan hayvanların bir kısmı geri kaçtı ve uzaklaőıp yeniden toplandılar. Luna bir daha uludu. Vahő hayvanların sayısı her uluduğunda daha da artıyordu. Dört bir yandan üzerlerine gelen hayvanlarla nasıl baő edeceklerdi? Elenna, vahő köpeklerden birine karőı koymaya çalıőırken elindeki meőaleyi yere dűőürdü. Ardından o da Tom gibi yere devrildi.

Başını çevirip Tom'a baktı. Tom, kızın gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

Boőtaki elini Elenna'ya doğru uzattı ama Gümüş kudurmuş gibi Tom'a saldırdı ve ağzına sıkıőan

kılıcı Tom'un diğer elinden çekip bir kenara fırlattı. Kılıcın çınlamasına bakılırsa, ateşin ilerisine düşmüştü. Ardından tüm ağırlığını Tom'un üzerine

verip onu hareketsiz bıraktı Gümüş. Kurdun kürkü yüzünden zar zor nefes alabilen Tom elinden geldiğince çabalıyordu ama artık gücü tükenmeye başlamıştı. Gümüş yüzünü Tom'unkine çevirdi. Dişleri Ay ışığında parlıyordu. Hayvanın sıcak nefesinden kurtulmak için başını çevirdi Tom. Pençelerin etini yırttığını hissedebiliyordu.

“Gümüş! Yapma!” diye bağırdı. Ama yüzünü yeniden kurdunkine çevirdiğinde hayvanın gözlerinin ona ait olmayan bir kötülükle parladığını fark etti. Karşısındaki Gümüş değildi...

Artık yapabileceği bir şey kalmamıştı. Eğer Gümüş onu öldürmek istiyorsa, kurtulma şansı yoktu.

BEŞİNCİ BÖLÜM GÜMÜŞ'Ü DURDURMAK

“Dayan!” diye bağırdı Elenna bir yandan ayağa kalkarken.

Sıçanlardan biri Tom’un bacaklarına saldırdı. Neyse ki dişlerini bacağına saplayamadan diğer ayağıyla onu tekmeledi Tom. Yine de Gümüş yüzünden doğru düzgün kımıldayamıyordu. Elenna’nın ok çantasından halatını çıkardığını gördü. Elleri hızla hareket ediyor, halata düğümler atıyordu.

“Çabuk ol!” diye bağırdı Tom. Fırtına dörtnala yanlarına geldi ve vahşi köpekleri, tilkileri ve diğer hayvanları toynaklarıyla uzaklaştırmaya çalıştı.

“İşte oldu!” dedi Elenna. Elindeki halatı hızla Gümüş’ün üzerine fırlattı. İpi düğümleyerek bir ağ yapmıştı! Gümüş hırladı ve silkinerek ağı üstünden atmaya çalıştı. Ama çabaladıkça patileri ağa daha çok dolanıyordu.

Gümüş'ün dikkatinin dağılmasıyla Tom, beklediği fırsatı yakalamıştı. Büyük bir çabayla kurdun altından yuvarlanarak kurtuldu. Bu sırada dizi bir şeye çarptı. Kılıcıydı bu! Kılıcı kavrayıp ağın deliklerinden birine denk gelecek şekilde var gücüyle toprağa sapladı. Artık ağın bir köşesi yere sabitlenmişti. Gümüş hâlâ uğraşıyordu ve ağdan kurtulması an meselesiydi.

Elenna yayına bir ok yerleştirdi ve ağın diğer köşesine nişan aldı.

Tak!

Gümüş öfkeyle uludu.

Tak!

Tak!

Harika nişancılığı sayesinde Elenna oklarını kullanarak ağı yere dört köşesinden de sabitlemişti. Gümüş artık kısıvrak yakalanmıştı. Ağı çekiştirdi, ittirmeye çalıştı ama kurtulamadı.

Bu sonuçsuz mücadele nihayet tüm enerjisini tüketti ve bitkin bir halde yere yığıldı. Gümüş'ü durdurmayı başarmışlardı!

Fırtına hafifçe kişnedi. Tom etraflarını saran vahşi hayvanlarla yüzleşmek için arkasına döndü. Gümüş'ün yenilgisi onların heveslerini kursaklarında bırakmıştı. Yavaş yavaş karanlığa dönmeye başladılar. Luna'nın alev alev yanan gözleri hâlâ daireler çiziyordu.

Tom derin bir nefes aldı. "Bu defa... gerçekten de... çok ucuz kurtulduk!"

Elenna hayret dolu bakışlarla Tom'a döndü. "Anlayamıyorum," dedi. "Gümüş'ü daha önce hiç böyle görmemiştim!"

"Onun suçu değil," dedi Tom. "Canavarın büyüydü bu. Gümüş'ü deliye döndürdü."

"Canavarın mı?" diye sordu etrafına bakınmaya başlayan Elenna.

“Gözlerini görmedin mi?” diye sordu Tom parmağıyla işaret ederek. Kızıl gözler karanlığı yakmaya devam ediyordu. Ama Tom ve Elenna'nın bakışları üzerine çevrilince gerilemeye başladı. Ardından arkasını dönüp yok oldu.

“Luna'yı takip etmeli miyiz?” dedi Elenna.

Tom, Gümüş'e bakıp başını salladı. “Şimdi daha önemli bir işimiz var,” dedi.

Gümüş'ün yanına oturdular. Elenna elini kurdunun sırtına koydu ve kürkünü okşamaya başladı. Gümüş irkilip homurdandı.

“Sence düzelecek mi?” diye sordu Elenna kaygıyla.

“Umarım,” dedi Tom. “Tek yapabileceğimiz beklemek.”

Başlarının üzerindeki bembeyaz Ay bulutların arasında süzülüyordu. Henüz dolunay değildi. Fırtına homurdanıp toynaklarını sertçe yere vurdu.

Etraflarında kalan son vahşi hayvanlar da nihayet ormana döndüler.

Tom ve Elenna ateşin sönmesini izlediler.

“Merak ediyorum da,” dedi Elenna bir süre sonra sessizliği bölerek. “Luna neden yalnızca Gümüş’ü çılıına çevirdi de Fırtına’ya bir şey yapmadı?”

Tom başını kaşadı. “Gümüş ve ormandan fırlayan tüm o hayvanların hepsi vahşi yırtıcılar. Fırtına ise eğitimli bir besi hayvanı. Gümüş bir kurt olduğu için...” Tom görünmez Canavardan gelen tüyler ürpertici kurt ulumasını hatırladı.

“Luna da bir kurt!” dedi Elenna. “Bu da Luna’nın Gümüş’ü nasıl böyle kolayca kontrol edebildiğini açıklıyor!”

“Demek ki bu defa da karşımızda böyle bir Canavar var,” diye ekledi Tom karamsar bir ses tonuyla. “Diğer vahşi hayvanları daha da vahşileştiren eşsiz bir kurt...”

“Peki, bize neden kendi saldırmadı?” dedi
Elenna merakla.

“Emin değilim. Belki bu yalnızca bir uyarıydı.
Bizi korkutup kaçırmak istedi.”

“Ama korkmayacağız!” dedi Elenna yumruğunu
sıkarak.

“Korkmayacağız,” dedi Tom sakin bir
kararlılıkla.

Dövüşün yorgunluğuyla ikisi de uykuya daldılar.

Tom erkenden uyandığında, gökyüzü yeni
aydınlanmaya başlamıştı. Doğudan yükselen
güneş, ufuk çizgisini yeni geçiyordu.

Gümüş hafifçe inledi. Elenna onu ağın arasından
sevmek için uzandı. Gümüş artık hırlamak yerine
inilti çıkarılmaya başlamıştı.

Elenna, Tom'a döndü. "Sence onu serbest bırakmak güvenli mi?"

"Haydi deneyelim," diye yanıtladı Tom. Okları yerden teker teker söktüler. Ardından Tom kılıcını sapladığı yerden çıkarıp kınına soktu.

Elenna'yla bakiştılar ve ağı birer ucundan tutup kaldırdılar.

Gümüş ilk önce hareket etmedi. Yeni doğmuş bir köpek yavrusu gibi bitkin görünüyordu. Ama bir anda başını çevirip Tom'a baktı. Gözlerindeki tüm öfke gitmişti. Sakin ve hatta biraz kendinden utanır gibi bir hali vardı. Biraz ilerleyip başını Elenna'nın dizine koydu. Elenna onu şefkatle sevdi.

"Üzülme dostum," dedi rahatlatıcı bir ses tonuyla. Gümüş sevgiyle onun kolunu yaladı.

Tom ayaklandı ve hâlâ karanlıklar içinde onları bekleyen Ölü Orman'a baktı. Luna'nın kaçıp gittiği ve onunla yeniden yüzleşeceği yer orasıydı.

Bundan emindi Tom. Elenna'yla beraber Canavarın peşine düşeceklerdi. Ve onunla karşılaşmak Tom için kesinlikle büyük bir sınav olacaktı. "Beni yenemeyeceksin," dedi. Luna onu bir daha alt edemeyecekti.

ALTINCI BÖLÜM ÖLÜ ORMAN

Biraz ekmek ve kaynaktan akan suyla kahvaltılarını ettiler. Gümüş ise hiçbir şey yemedi. Hatta Elenna'nın onu bir şeyler yemeye ikna etmek için verdiği bisküvileri bile istemedi. Yalnızca biraz su içti ve başını patilerinin üstüne koyup öylece yattı.

“Hâlâ kendinde değil,” dedi Elenna.

Dövüş Tom'un da tüm enerjisini tüketmişti.

Kendisini çok yorgun hissediyordu.

“Yine de bir an önce harekete geçmeliyiz,” dedi.
“Luna dün gece Ay en tepedeyken geldi. Ay yeniden yükselmeye başlamadan onunla yüzleşmeliyiz Elenna. Bu, onu yenmek için tek şansımız.”

Fırtına onaylarcasına kişnedi.

Artık harcayacak zaman yoktu. Tom ve arkadaşları Ölü Orman'a yöneldi. Elenna Fırtına'nın sırtında ilerliyor, Gümüş ve Tom da onların yanında yürüyordu. Nihayet ormana vardıklarında, iç karartıcı, karanlık bir manzarayla karşılaştılar. Ağaçların rengi kırmızıya çalıyordu.

Ölü Orman'ın girişine geldiklerinde hava hâlâ aydınlık olsa da, ışığın pek azı ormana sızabiliyordu. Güneş artık batmaya başlamıştı. Tom ne kadar yol kat ettiklerine bakmak için arkasına döndüğünde gölgelerinin iyice uzamış olduğunu fark etti. Ormana giren ışıklar ağaçların rengini kan kırmızısına çeviriyordu sanki.

Fırtına'nın sırtından inen Elenna tiksintiyle "Öf!" dedi. "Tıpkı kan gibi!"

"Bu sadece göz yanılması," diye karşılık verdi Tom. "Işık oyunu... Haydi, hava kararmadan Luna'yı bulmalıyız!"

Tom kalkanını sırtından çıkarıp eline aldı ve kılıcının kabzasını kavradı. Ormana adım attılar. İnce dallar ve kuru yapraklar ayaklarının altında çatırdıyor, ağaçlar giderek sıklaşıyordu. Elenna

aralarından geçebilmek için elini birinin gövdesine dayadı. Ardından tiksinererek çığlık attı.

“Ne? Ne oldu?” dedi Tom telaşla çalıkların arasından başını çıkarıp.

“Elim! Baksana!” diye cevapladı Elenna nefes nefese.

Tom, arkadaşının eline baktığında yapış yapış, kıpkırmızı kanla kaplı olduğunu gördü! Diğer ağaçların üstü de kanla kaplıydı.

Kanla kaplı bir ormana adım atmışlardı.

Tom ürperdi. Fırtına endişeyle kişniyor, Gümüş ise inliyordu.

“Bir plan yapmamız gerek,” dedi Tom etrafına bakarak. “Bu ormandaki kara büyüü hissediyorsun, değil mi? Ve doğaüstü güçlere sahip, kocaman bir hayalet kurtla karşılaşacağız burada! Kaçabileceğimiz bir yere ihtiyacımız var. Kaçıp,

kendimizi koruyacağımız bir sığınağa...”

“Ya da bir silaha,” dedi Elenna.

“Evet!” dedi Tom heyecanla. Elenna haklıydı. Onun okları, Tom’un ise kılıcı vardı ama bunların yeterli olmayacağını biliyordu. Böylesine zorlu bir düşman için fazladan bir şeyler gerekiyordu. Umulmadık bir şey lazımdı onlara.

Ormanın dışına doğru birkaç adım attı ve gözleriyle Yasak Ülke’nin çorak topraklarını taradı. İşlerine yarayacak bir şey var mıydı burada?

Yoktu. Sadece toz toprak, birkaç kaya ve çürümüş otlar...

Hava kararmaya başlamıştı. Zamanları giderek azalıyordu.

Tom, Ölü Orman’ın kanla kaplı ağaçlarının arasından yükselen belli belirsiz sesler duydu.

Cılız, kesik kesik seslerdi bunlar. Ama gittikçe artıyordu. Boğuşma, koklama, hışırdama sesleri ormana yayılıyordu. Evet! Uzaklardan yalnız bir kurdun ulumasını duyduğuna yemin edebilirdi Tom! Kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

Güneş batıyor ve Ölü Orman canlanıyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

KURTLARIN YUVASI

Tom, Ölü Orman'dan gelen hışırtıları duyunca zihninde eski bir hatıra canlandı. Evinin bulunduğu Errinel köyüne, kimi zaman vahşi hayvanlar dadanırdı. Tilkiler, bazen de kurtlar, kış olduğu zaman yiyecek bulabilmek için gece vaktini bekler ve gizlice köye girip tavuk, kuzu ve keçileri kaparlardı. Köyün ileri gelen yaşlıları çözümlü, köyün etrafına derin, geniş bir hendek kazıp, bu hendeği dikenli çalılarla örtmekte bulmuşlardı.

Tom hendek kazmaya yardım ettiği zamanları hatırladı.

“Peki, bir çukur kazsak?” diye sordu. “Luna’yı da çukura çeksek...”

Elenna araya girip Tom’un cümlesini tamamladı; “Onu tuzağa düşürürüz!” Sonra duraksadı. “Evet, işe yarayabilir. İyi de toprağı neyle kazacağız?”

“Buna ne dersin?” diye sordu Tom. Kalkanının sivri ucunu toprağı sapladı ve biraz toprak küredi. Yerin üst kısımları kuru ve sertti ama derinler çok rahat kazılıyordu.

Tom, altın göğüs zırhının verdiği güçle kısa sürede derin bir çukur kazmayı başarmıştı.

“Bakalım kazmana yardımcı olmamı sağlayacak bir şeyler bulabilecek miyim!” dedi Elenna. Ölü Orman’ın girişinden kırık, kalın ve sivri bir dal getirdi.

Kendi aralarında bir tempo tutturarak kazmaya başladılar. Elenna arada bir nefes almak için ara veriyor, Tom ise büyülü gücü sayesinde hiç durmadan çalışıyordu. Çukur genişleyip derinleşti. Kısa bir süre sonra ikisi de çukurun içinde, omuzlarının üzerinden toprak atıyorlardı.

Fırtına ve Gümüş çukurun yanına gelmiş, merakla onları izliyorlardı.

“Bu kadarı yeter umarım!” dedi Tom. “Hava neredeyse karardı.” Ellerini bir basamak gibi birbirine kenetledi ve bu sayede Elenna eline basıp çukurdan çıktı. Ardından halatı aşağı sarkıttı ve Tom yukarı tırmandı.

Çukurun üzerini hızla dallarla ve kızıl yapraklarla örttüler. Hiçbir Canavar burada bir tuzağın gizli olduğunu fark edemezdi.

“İhtiyacımız olan avantaj budur belki de,” dedi Tom tuzağa göz gezdirerek. Artık dolunay ortaya çıkmıştı. Henüz iyice yükselmemişti ve en parlak halinde değildi. Günün son ışıkları, batıda ağaçların üzerinden Yasak Ülke'yi terk etmekteydi.

Tom, Elenna'nın yanında sabırla oturmakta olan Gümüş'e bir göz attı.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Elenna.

Gümüşü ense kürkünden kibarca tuttu ve halatı ok kılıfından bir kez daha çıkardı. Dizüstü çöküp sevgili kurt dostunun gözlerine baktı.

“Bunu yapmak zorundayım,” dedi Gümüş’ü ağacın birine bağlarken. İç çekerek ayağa kalkarken Tom’un elini omzunda hissetti.

“Teşekkür ederim,” dedi Tom. “Bunun senin için ne kadar zor olduğunun farkındayım. Ama Gümüş bir kez daha Luna’nın kontrolü altına girerse neler olacağını bilemeyiz.”

Elenna üzgün üzgün başını salladı. Tom derin bir nefes aldı. “Haydi, gidip şu Canavarı yenelim,” dedi. “Artık zamanı geldi.”

Dikkatli adımlarla Ölü Orman’a girdiler. Tom ve Elenna Fırtına’dan bir adım önde gidiyordu.

Kanla kaplı ağaçlara dokunmamaya özen

gösteriyorlardı. Tom, tehlikenin baskısını her saniye daha da şiddetle hissediyordu. Ormanda sesler kesilmişti artık. Fırtına'nın homurtusundan ve kendi ayak seslerinden başka bir şey duymuyorlardı. Sanki tüm orman susmuş, onları dinliyordu.

Luna'dan hâlâ hiç iz yoktu. Ama Tom, onun geldiklerini bildiğinden emindi. *Belki de Ayın en tepeye yükselmesini bekliyordur,* diye düşündü. Ardından bir ses duydu. Elenna'nın koluna dokundu ve durdular.

“Bu neydi?” diye fısıldadı Elenna.

Tom parmağını dudağına götürüp sessiz olmasını işaret etti. Hiç ses çıkarmadan durup beklediler.

Ses yine duyuldu. Tiz bir viyıklama işittiler. Ardından bir tane daha... Ve bir viyıklama daha...

Elenna Tom'u dürtüp ağaçlardan birini işaret etti.

İleride, eğri bir ağacın dibinde hareket eden kürklü birkaç hayvan gördü Tom. Kürklerin altından ıslak burunlar, sivri kulaklar ve birkaç çift parlak, kızıl göz çıktı.

Yavru kurtların yuvasıydı burası. Kokuları ise akşam esintisiyle Tom'un burnuna kadar geliyordu: Dün geceki keskin kokunun aynısıydı.

Tom ve Elenna onlara doğru yaklaştılar. Arkta'yla karşılaştıkları zaman yine yavru kurtlar görmüşlerdi. Onlar yuvarlak yüzleri ve kocaman pençeleriyle son derece sevimli hayvanlardı. Bu yavrular ise son derece vahşi ve korkunçtu. Burunları düz, gözleri kıpkırmızıydı. Tom ve Elenna'ya öfkeyle bakıp onları ısırılmaya çalışıyorlardı.

“İşimize yarayabilirler,” dedi Tom fısıltıyla. “Eminim ki bunlar Luna'nın yavruları! Kokuları ve gözleri aynı. Eğer yavruları buradan uzaklaştırsak Luna da peşlerinden gelir, öyle değil mi? Belki onu ormandan çıkarıp çukura düşürebiliriz!”

“Fakat bu yavruları tutmaya çalışırsan elini geri alamayabilirsin,” diye uyardı onu Elenna.

Ama Tom bu kadar kolay vazgeçmeyecekti. Böylesine vahşi yaratıkları yuvadan dışarı nasıl

ekebilirdi? Hemen saldırıya geçmek istedikleri çok belliydi. İŖte bu, iŖine yarayabilirdi. “İzle Ŗimdi,” dedi Elenna’ya.

Tom yavruların yanına eğildi. İçlerinden en büyüğü hemen üzerine atladı. Tom evik bir hareketle kalkanını kaldırdı. Kurdu’nun diŖleri kalkanına

öyle bir kuvvetle çarptı ki Tom neredeyse kalkanı düşürecekti.

“Gel o zaman,” dedi kalkanını yeniden kaldırarak. “Gel de göster gücünü!” Diğer kurtlar da yuvadan fırlayıp saldırıya geçtiler. Toplam dört yavru vardı. Onlar da viyaklayıp hırlıyor ve Tom’a doğru gidiyorlardı. Derken Tom arkada boş kalan yuvanın içinde parlak bir şey gördü. Kalbi bir an için yerinden fırlayacak gibi oldu. Ortası mavi tılsım parçasını bu mesafeden hemen tanımıştı.

“İşte orada, görebiliyor musun? Tılsım parçası!” diye seslendi Elenna’ya.

Elenna, “Onu hemen gidip alsak olmaz mı?” diye sordu heyecanla.

Tom yavruların etrafından dolaşıp yuvaya ulaşmaya çalıştı ama yavrular buna izin vermeden saldırdılar. Tom’un kendini korumak için kalkanından başka bir şeyi yoktu.

“Yuvaya yaklaşamıyorum!” dedi nefes nefese. Umutsuzluğa kapılmıştı. Gümüş tılsım Ay ışığının altında parlıyordu. Tom onu almayı başaramazsa Avı tamamlayamaz ve babasını asla hayata döndüremezdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM GÖRÜNMEZ DÜŞMAN

“Önce buradan kurtulmalıyız,” dedi Tom. “Sonra çabucak geri dönüp tilsimi alırız.”

Ormanın çıkışına doğru gerilemeye devam etti. Tam da planladığı gibi bütün yavrular onu takip ediyordu. Ama tehlikeli bir plandı bu. Yavrular son derece hızlı bir şekilde her yandan saldırıyordu. Yavrulardan birini savuşturmasının üstünden bir saniye geçmeden diğeri üzerine atlıyordu. Elenna

oklarını yavruların patilerinin önüne atarak onları uzakta tutmaya çalışıyordu. Ama yavrular Tom'un kanının tadına bakmaya kararlıydılar ve okların arasından çevik hareketlerle geçiyorlardı.

Yavrulardan biri Tom'un üzerine atarken dişleri kalkana saplandı. Tom kurdu kalkanından atabilmek için birkaç defa sallamak zorunda kaldı.

Yavruyu kalkandan zar zor attıktan sonra tahta kalkanda açılan derin ize dehşetle baktı. Hemen ardından, bileğinden bir ısırık almak isteyen bir yavrudan son anda kurtuldu.

“Az kaldı!” diyerek Tom’u cesaretlendirdi Elenna. Tom’un yanında, Luna’nın ortaya çıkmasını bekliyordu o da. Yayına bir ok daha yerleştirip etrafına göz gezdirdi.

Son kanlı ağacı da geçtikten sonra Fırtına’yla beraber ovaya vardılar.

Hava tamamen kararmıştı ve Ay, yukarıda tüm parlaklığıyla onları izliyordu.

O anda Tom tüylerini diken diken eden bir uluma duydu. Luna’nın tiz, aç ulumasıydı bu.

Sesi duyan yavrular donakaldı. Tom bunu fırsat bilerek yavrulardan birini ensesinden yakaladı. Yakalanan yavru öfkeyle viyaklayınca diğer

üçü yeniden saldırıya geçti. Tom'un ayaklarına saldırmak üzereyken hâlâ ağaca bağlı olan Gümüş hırlayarak önlerine çıktı ve dişlerini gösterdi. Yavrular gerileyip öfkeyle hırladılar.

Anne kurdun uluması bir kez daha duyuldu. Ama bu sefer çok yakından geliyordu ses. Tom bir elinde kalkan, diğerinde yavruyla beklemeye başladı. Hemen yanındaki Elenna yayını kaldırmış, tetikteydi. Fırtına ise yanlarında heyecanla gezinmeye başladı.

Luna ağaçların arasından ok gibi fırladı. Delirmiş gibi yavrularını arıyordu. Tom'un planı işe yaramış, Luna'yı Ölü Orman'ın dışına çekmişlerdi.

Elenna nefesini tuttu. Tom ise farkında olmadan bir adım geriledi.

Hayatında böyle bir kurt görmemişti. Normal bir kurdun iki katı büyüklüğünde, kürkü Ay gibi

beyaz, gözleri ise öfke dolu ve kan kırmızısıydı. Dişi kurt, Tom'u fark edince ön patilerini kaldırıp uludu. Kıvrık sarı dişlerinden salyalar akıyordu. Pençeleri siyah ve birer bıçak gibiydi. Gümüş inledi

ve geriledi. Fırtına ise Gümüş'ü korumak için kendini arkadaşının önüne attı.

Pat!

Elenna bir ok fırlattı. Ancak Luna'nın derisi o kadar sertti ki ok ona çarpıp geri sekti.

Üç yavru annelerine doğru koştular. Tom elindeki yavruyu bırakınca o da annesine doğru seğırtti. Tom kılıcını çekti.

Luna dört ayağının üstüne indi ve akıl almaz bir hızla karşısındaki Tom'a doğru koşmaya başladı.

Hayalet Canavar kendini Tom'un üstüne attı. Luna'nın düz burnunu, kızıl gözlerini ve siyah pençelerini yalnızca bir anlığına görebilen Tom son anda kenara kaçtı.

Pençeler onu santimle ıskalamıştı.

Yere düşen Tom, yuvarlanarak ayağa kalktı. Luna çoktan ona doğru dönmüşü bile. Bu

defa onu ısırarak için ileri atıldı. Tom kendini korumak için kalkanını kaldırdı ama Luna'nın ağırlığı az kalsın kalkanı elinden uçuracaktı. Bu sırada kılıcı tüm gücüyle Luna'nın göğsünün ortasına saplamaya çalıştı. Ne var ki kurdun zırh gibi derisine kılıç bile işlemedi. Kılıç, Luna'nın derisinden sekince Tom acıdan kolunun kopacağını sandı.

Luna kıvrık siyah pençelerini ona doğru savurdu. Tam zamanında eğilmiş olmasaydı, bu darbe Tom'un kafasını alıp götürebilirdi.

Tom, gözüne kaçan terden önünü zor görüyordu. Kalkanını kaldırdı. Elenna'nın bir ok daha attığını gördü. Bu defa kurdun kafasına nişan almıştı. Fakat ok bir kez daha Luna'ya zarar vermeden derisinden sekti.

“Üzgünüm Tom,” diye seslendi Elenna. “Oklarım onda bir çizik bile açamıyor!”

Luna bir kez daha Tom’un üzerine atladı. Bu defa yana zıplarken kılıcını kullanmaya zaman bulan Tom, Luna’nın burnunu çizdi. Luna’nın acı içinde uluduğunu duyunca canını yakabildiğini anladı. Ona ciddi bir zarar verememişti aslında. Hatta kanı bile akmamıştı Luna’nın. Aslında

bu darbenin tek yaptığı onu daha da kızdırmak olmuştu. Gözlerinin parlaklığı bir kat daha artmıştı. Ardından dişlerini göstererek yeniden Tom'u takip etmeye başladı.

Öfkeyle bir kez daha uluyan Luna arka bacaklarının üzerinde gerilirken rengi soluklaşmaya başladı. Önce şeffaf, ardından cam gibi saydam bir hal aldı. Derken tamamen yok oldu. Artık Tom'un tek görebildiği parlayan iki kızıl gözdü. Şimdi görünmez bir Canavarla çarpışmak zorundaydı! Gözler ona son hızla yaklaşırken Elenna'nın çığlığını duydu.

Tom kendini yana attı. Luna'nın pençelerinin boynunun birkaç santim uzağından geçtiğini hissedebiliyordu. Onu göremiyor olsa da Luna'nın tüyleri boynunu gıdıklamıştı.

“Seninle savaşmaya devam edeceğim!” diye bağırdı Tom.

Kılıcını ve kalkanını kavrayarak ayağa kalktı. Luna'nın havada süzülen gözlerini görebiliyordu ama ne taraftan saldıracağını tahmin edemiyordu. Arkasında Fırtına'nın koştuğunu duyuyordu.

Tom gözlerini etrafında daireler çizen Luna'nın gözlerinden ayırmamaya çalışarak dikkatle

kılıcını kaldırdı. Ölü Orman'ın kenarından vahşi hayvanların koklama, kükreme, havlama seslerini duyabiliyordu.

“Tom!” diye bağırdı Elenna. “Vahşi hayvanlar yeniden geliyorlar!”

Tom arkaya doğru bakınca ormandan fırlayan vahşi köpekleri, kurtları ve tilkileri gördü. Ay tepedeyken Luna'nın ne kadar güçlü olduğunu bir kez daha anımsadı. Ölü Orman'ın yaratıkları her an saldırabilirlerdi ve Tom'un zamanı tükeniyordu.

Tüm cesaretini toplayıp bu Avı tamamlamalıydı. Ve bunu bir an önce yapmak zorundaydı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

SON ÇARPIŞMA

“Elenna!” diye bağırdı Tom. “Ben Luna’yı hallederim. Sen Fırtına’yla beraber hayvanları uzak tut!”

“Tamam!” diye bağırdı Elenna. Kılıfından yeni bir ok daha çıkarmıştı. Bu sırada Tom, Luna’nın gözlerindeki hareketlenmeden tekrar üzerine atlayacağını anladı.

Luna yeniden görünür olduğunda Tom onun beyaz gövdesini ve siyah pençelerinin kendisine son hızla yaklaştığını gördü.

Kendisini yere attı. Luna hemen yanına indi ve öfkeyle hırladı. Tom çok çabuk bir hamleyle ayağa fırladı.

Başını kaldırdığında havanın daha da karardığını ve Ayın önünden devasa bir bulutun geçtiğini gördü. Tam da o sırada Elenna'nın attığı ok vahşi köpeklerden birinin gövdesine isabet etti. Hayvan ciyaklayarak ormana kaçtı. Fırtına ise dörtnala diğer hayvanların üzerine koşunca onlar da korkarak gerilediler. Ve Tom o an fark etti: *Luna'nın hayvanlar üzerindeki güçleri Ay görünmediği zaman zayıflıyor! Luna'nın zayıf bir noktası var!*

Luna, kızıl gözlerini Tom'dan ayırmadan onu takip ediyor, bir yandan da gergin, siyah dudaklarının arasından hırıliyordu. Karnını yere fazla yaklaştırmıştı; belli ki yeniden Tom'un üzerine atlamaya hazırlanıyordu.

Tom, Elenna'yla beraber kazdıkları gizli çukura kadar geriledi. Luna'nın saldırılarını daha fazla savuşturamayacağını biliyordu. *Haydi! Biraz daha yaklaş*, dedi kendi kendine.

Ve beklediği gibi, Luna koşmaya başladı. Tom kurdun dişlerinden akan salyaları; siyah bıçaklara benzeyen pençelerini görüyordu. Çukura doğru tüm gücüyle zıpladı. Uzağa sıçrama gücü veren büyülü çizmeleri yokken, çukurun diğer yanına ulaşabilmek için sadece kendi yeteneğine güvenmek zorundaydı.

Luna'nın zafer dolu bir ulumayla peşinden atladığını duydu Tom. Ayakları yere değer değmez yuvarlandı ve ayağa kalktı...

Luna ise çukuru örten dalların üzerine indi. Ağırlığıyla dallar kırılmaya başladı. Luna'nın devasa çenesi şaşkınlık ve öfkeyle açıldı. Acı ve öfke dolu bir ulumayla aşağı düşerken patileriyle

ümitsizce toprağa tutunmaya çalışıyor, yapraklar ve kırık dallar etrafında uçuşuyordu.

“Elenna!” diye bağırdı Tom. “Çabuk ol!” Elenna zaten ona doğru koşmaya başlamıştı bile.

“Üstünü kapatmama yardım et!” dedi Tom.

“Tamam,” diye yanıtladı Elenna nefes nefese.

“Sonunda onu yakaladık!”

Tom kudurmuş yaratığın üzerini toprakla örtmeye başlamıştı. Elenna hemen ona katıldı. Üzerine atılan topraklar, yavaş yavaş Luna'nın beyaz kürkünü kaplıyordu. İnatçı bir kükremeyle kaçmaya çalışan Canavar çukurun yarısına kadar geldi. Tom, toprağın arasında parlayarak kendisine bakan kızıl gözlerin görüntüsünü asla unutmuyacaktı. Tom ve Elenna öfkeyle çukura toprak atmaya devam ettiler.

Ama Luna yeniden canlanmış gibi görünüyordu. Üzerindeki toprağı silkeleyerek yükseldi. Kocaman pençeleriyle çukurun yanını tırmalıyordu.

Tom, Elenna'ya “Çekil!” diye bağırdı ve diğer yana atladılar. Onları yakalamak isteyen Luna

da sıçradı. Beyaz kürkü gece karanlığında bile parlıyordu. Ağzıyla Tom ve Elenna'yı kapmaya çalıştı. Ama vücudu çukuru örten dallardan birinin sivri ucuna saplandı. Kırık dalın ucu göğsüne girmişti. Koyu renkli kanı akmaya başlayan Luna acıyla uludu. Tom bu fırsatı değerlendirmek zorunda olduğunun farkındaydı. İleri atıldı, kılıcını çıkardı ve hayvanın kırmızı gözlerinin arasına sapladı. Luna son bir kez öfkeyle tısladı ve çukura düştü. Az önce kötülükle parlayan gözler şimdi kapanmıştı. Tom ve Elenna Canavarı saran büyünün yavaşça kaybolmasını ve Luna'nın sonsuza dek hayalet şekline bürünmesini izlediler.

“Başardık!” dedi Tom. Zar zor nefes alıyor olsalar da zafer kazanmış bir edayla duruyorlardı çukurun yanında. Fırtına hemen yanlarına geldi. Elenna da koşarak Gümüş'ü serbest bırakmaya

gitti. Bağlarından kurtulan Gümüş heyecanla Elenna'nın etrafında dönmeye başladı. Ve sonra Tom ile Fırtına'ya katıldılar.

“Sanırım Luna'nın sonsuza dek bu çukurda kalacağını söyleyebiliriz,” dedi Tom. “Ay ışığı ona bir daha asla güç veremeyecek.” Ve dört yavru kurdun hep bir ağızdan, yapayalnız uluduklarını duydu. Diğer vahşi hayvanlar ise Ölü Orman'a kaçmışlardı. Yavrular, ağaçların yanında durmuş, Ay'a doğru uluyorlardı. Korkunç annelerini kaybetmişlerdi az önce. Uluma sesleri Tom'un tüylerini diken diken etti.

ONUNCU BÖLÜM SIRADAKİ GÖREV

Yavrular havayı koklayarak onlara yaklaştılar.

“Peki, onları ne yapacağız?” diye sordu Tom.

Luna'nın yavruları ona saldırmış olsalar da, yalnız kaldıklarını düşünmek hoşuna gitmiyordu. Yavrulardan biri diğerlerinden ayrıldı ve koklaya koklaya Elenna'nın ayaklarının dibine geldi. Sonra başını kaldırıp sevecen gözlerle ona baktı.

Elenna güldü ve eğilip yavrunun başını okşadı.

Elenna'nın parmağını oyunbaz hareketlerle

dişleyen yavru kurt, arkasını dönüp kardeşlerinin yanına gitti. Birbirlerini neşeyle kovalayıp, ormana döndüler. Bir yandan da havlayarak birbirlerini cesaretlendiriyorlardı.

“Onlar için telaşlanmamıza gerek yok,” dedi Elenna. “Bırakalım da vahşi doğada kalsınlar. Zaten bunun için doğdular. Hem kendilerini koruyabilecek kadar büyükler.”

Yavruların yuvasının artık korunmasız olduğunu fark eden Tom “Tılsım!” dedi aniden. Koşarak Ölü Orman'a girdi. Elenna, Fırtına ve Gümüş de onu takip ettiler.

Tom ormana adım atar atmaz değişimi hissetmişti.

“Bak Tom!” dedi Elenna. Elini ağaçlardan birinin gövdesine koydu ve çekti. Eline bu kez kan yerine yeşil bir yosun parçası yapışmıştı. Tom gülümsedi ve çalılıkların arasından ilerlemeye devam etti.

Etraftaki hayvanların seslerini duyabiliyordu ama bu sesler kötü niyetli veya tehditkâr değildi artık. Orman hâlâ eskisi kadar vahşi olsa da, Luna'nın büyüü yok olunca geride hiçbir kötülük kalmamıştı.

Altında karanlık bir oyuk olan eğri ağacı arayan Tom, yuvayı bulmakta hiç zorlanmadı. Ay ışığında parlayan tılsım parçası hâlâ oradaydı. Parçanın kenarındaki mavi kısım ona göz kırpyordu. Parçayı dikkatle eline aldı. Göründüğünden daha ağır olan kıymetli metalin arkasındaki yazıları parmak uçlarıyla hissedebiliyordu.

Diğer üç tılsım parçası Tom'un boynunda asılıydı. Dördüncüyü de onlara eklemek için kaldırdı. Gümüş kısımlar, parçaların birbirini tamamladığını gösteren bir sesle birbirine geçti.

Dört parça, diye düşündü Tom. Yalnızca iki tane

kaldı. Her bir yeni parçayla babasını hayata daha da yaklaştırıyordu.

“Çok güzel,” dedi Tom'a yetişen Elenna.

“Evet,” diye yanıtladı Tom yumuşak bir sesle.

Fırtına birini selamlıyormuş gibi kişnedi. Tom başını kaldırıp baktı. Babası, Taladon'un görüntüsü vardı karşısında. Hâlâ hayalet gibi görünüyordu. Tom babasının vücudunun içinden arkadaki ağaçları görebiliyordu. Ama Taladon'un oğluna bakan güçlü, sakallı yüzü gururla parlıyordu.

“Tebrikler Tom,” dedi Taladon gür sesiyle.

“Böylesine büyük bir yetenek ve cesaretle savaşan bir oğula sahip olmaktan gurur duyuyorum.”

Tom alçak gönüllülükle yere baktı. “Tek başıma değildim,” dedi.

“Ah, evet.”

Tom başını kaldırdığında Taladon'un sırasıyla Elenna, Fırtına ve Gümüş'e baktığını

gördü. “Oğlum böylesine cesur ve sadık dostlara sahip olduğu için çok şanslı. Hepinize teşekkür ediyorum. Güçlerimin geri geldiğini hissedebiliyorum.”

Tom bunları söyleyen babasının her an biraz daha görünür hale gelmesini izledi. Arkasındaki ağaçlar artık daha az belli oluyordu. Aynı zamanda kendi vücudunda da bir değişiklik hissetti; sanki bir enerji terk ediyordu vücudunu. Görevin bu bölümünde altın zırhın verdiği sihirli güçlerden birini daha kaybettiğini anladı.

Hemen yanlarında devrilmiş bir ağaç vardı. Onun yanına gitti Tom. Eğildi ve iki elini de altına sokup onu kaldırmaya çalıştı.

Hiçbir işe yaramadı.

Tüm gücüyle yeniden denedi. Ama kütük biraz olsun kımıldamıyordu. Doğrulup derin bir nefes aldı.

“Gücümü kaybettim,” dedi. “Altın göğüs zırhının verdiği sihirli güç yok artık!”

Taladon ağırbaşlılıkla onayladı. “Her galibiyetin bir bedeli vardır,” dedi. “Ve sihirli güçler kendi

başına kimseyi kahraman yapmaz! Önemli olan kişinin ruhudur.”

“Sihirli güçlerin olmadan yaptığın onca şeyi düşün,” dedi Elenna. “Luna’yı tuzaga düşürmek için çukurun üzerinden yaptığın atlayışı hatırla. Gerçekten harika bir atlayıştı ve bunu gücün olmadan başardın. Sen altın zırh olmadan da bir kahramansın çünkü tüm bunları o güçlerin yardımı olmadan da yapabiliyorsun!”

“Elenna haklı,” dedi Taladon. “Bu görevde gerçek bir kahramanlık örneği gösterdin Tom. Ve sıradaki görev, daha büyük bir kahramanlık gerektiriyor.”

Tom omuzlarını dikleştirdi. “Hazır olacağım,” dedi. “Seni yaşayanların arasına döndürmek için ne gerekiyorsa yapacağım.”

“Ve yalnız olmayacaksın!” dedi Elenna. “Biz de seninle olacağız!” Gümüş alçak sesle uluyarak onayladı. Fırtına da toynaklarını yere vurup

yelesini sallayarak gitmeye hazır olduğunu gösterdi.

“Sıradaki Canavar diğerlerinden çok farklı,” dedi Taladon. “Canavarın adı Buz-Nefes. Buz-Nefes, kötü ve çok ölümcül bir ejderha!”

“Ejderha mı?” diye tekrarladı Tom. Ateş Ejderhası Ferno’yu kurtardığı ilk görevini hatırladı.

Ama babası yavaşça gözden kaybolmaya başlamıştı bile. “Sana şans diliyorum,” dedi Taladon. Ana hatları bir an için tekrar göründü ve ardından yok oldu.

“Buradan ayrıldığıma hiç üzülmeceğim,” dedi Elenna. Bir anlığına tüyleri ürperdi ve sonra Ölü Orman’ın çıkışına yöneldi. Ağaçların arasından çıkıp Yasak Ülke’nin kuru, toz toprak içindeki ovasına bir kez daha adım attılar. Uzakta yükselen dağları görebiliyorlardı.

Çok uzaklarda bir yerde, diye düşündü Tom. *Buz-Nefes bizi bekliyor.* Vücudunda gezinen heyecan dalgasını hissedebiliyordu. Ve sıradaki Canavarla yüzleşmeye hazırды.

Canavar Peşinde serisi,
Avantia'nın Tılsımı kitaplarıyla devam ediyor.
Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın!

Karşınızda
KIZIL EJDERHA BUZ-NEFES

Yalnızca Tom Hayalet Canavarlar'ı yenip
babasını kurtarabilirdi...

GİRİŞ

Kulübenin açık kapısından acı dolu çığlıklar yayılıyordu. Ama o sırada kapının önünden geçmekte olan Derlot hızlı adımlarla şifalı bitki bahçesine doğru ilerlemeye devam etti. Korkunç hastalık şimdilik onu pas geçmişti. İlk defa, çobanlardan biri onu ısıran sırtlan yüzünden hastalanıp yatağa düştüğünde Rokwin'de yaşayan kimse bu hastalığın yayılabileceğini düşünmemişti. Derlot, Stonewin'e alışveriş için yaptığı yolculuktan iki gün sonra döndüğünde, Rokwin'deki neredeyse her ailenin hastalanmış olduğunu görmüştü. İnsanlar bu hastalık yüzünden ölmeye başlamışlardı. Ve Derlot bu insanlara yardım edebilmenin hâlâ elinde olduğunu umuyordu.

Babası köyün büyücü hekimiydi. Ve ünü Avantia

Düzlükleri ne kadar yayılmıştı. Şifalı otlarından biri olan boynuzotu sayesinde Avantia'daki her hastalığı iyileştirebileceğini söylerdi.

Derlot şifalı bitki bahçesine açılan kapının sürgüsünü açtı ve bitkilere doğru ilerledi. Bahçedeki otların çoğu kurumuş, dikenler ise iyice uzamıştı. Ve sonra boynuzotunu gördü; uçları kırmızı, koyu yeşil yapraklı bir bitkiydi bu.

Otların arasına eğilip budama bıçağını çıkardı. Bıçak, bitkinin gövdesini kesmek üzereyken, yaz havasının dinlendirici sessizliğini bölen bir uluma duyuldu. Sırtlanlar geri mi dönmüştü?

Ayağa kalkan Derlot etrafına bakındı. Ağaçların arasından dolanarak gelen bir şey vardı. Kamp ateşinden kıvrılarak yükselen duman gibi, garip ve karanlık bir şekildi bu. Onun bir dumandan çok daha hızlı hareket ettiğini fark edince tedirgin oldu.

Derlot karşısına çıkan şeyi görünce ağzı açık kaldı. Kendi gözleriyle görüyor olsa da, akli bunun gerçek olabileceğini kabul edemiyordu. Çünkü karşısında bir ejderha vardı. Gerçi çocuklara anlatılan masallardakinden biraz daha farklıydı bu ejderha. Yılana benzeyen vücudunu kaplayan siyah ve kırmızı pullarıyla bir ileri bir geri süzülerek gövdesini havada tutmasına yardım eden uzun bir kuyruğu vardı. Canavar ağzını açınca korkunç dişleri göründü.

Derlot sendeleyerek kapıya doğru gerilemeye başladı. Ama ayağı takıldı ve yere düştü. Ejderha havada süzülerek üzerine geldi. Burnundan dumanlar çıkıyordu. Ejderhanın ağzını açtığını gören Derlot kendini korumak için ellerini kaldırdı. Çünkü ejderhanın ağzından ne çıkacağını biliyordu:

Ateş!

Ama aniden dondurucu bir hava sardı etrafını.

Ve ellerini indirdiğinde tüm bahçenin değişmiş olduğunu gördü. Kıymetli boynuzotu da dâhil tüm bitkiler buzun içinde kalmıştı. Ayaklarının altındaki toprak tamamen buzla kaplanmış, ayakkabılarının bağcıkları bile donmuştu. Nefesi buzdan bir ejderhaydı karşısındaki.

Ejderha biraz daha alçaldı. Derlot, Canavarın bakışlarını görünce kalakaldı. Çünkü bu ejderhanın yeşil gözlerinde bir gariplik vardı, tıpkı bir insanın bakışları vardı bu gözlerde. Karşısındakinin bir Canavar mı yoksa insan mı olduğunu merak etti bir anlığına. Belki de bu ikisinin korkunç bir karışımıydı?

Ejderha çığlık atıp kuyruğunu bir kırbaç gibi savurarak yere vurdu. Toprak, bu kuvvetli darbenin etkisiyle sallandı ve bütün bitkiler camdan yapılmışçasına kırıldılar. Ardından buzlu parçalar buharlaştı ve Derlot bir süreliğine hiçbir şey

göremedi. Etrafı yeniden seçebilmeye başladığında, ejderhanın Stonewin'deki yanardağa doğru hareket ettiğini gördü.

Bahçeden geri kalanları kontrol eden Derlot ümitsizlik içinde inledi. Şifalı otları olmadan Rokwin halkının hiçbir kurtuluş şansı yoktu.

Stonewin'de yaşayanların başları ise kesinlikle dertteydi.

